

EL TEMPS

El sentit d'una votació

Quan aquestes pàgines arriben als quioscos potser ja haurà començat al Congrés dels Diputats de Madrid una sessió ben especial. A petició d'un diputat d'Esquerra Unida, s'aprovarà un text que donarà cobertura legal a la unitat del català. Així. Les Corts de Madrid normalitzaran, sobre el paper, una situació fins ara anòmala. Quedarà fixat el que sempre ha dit la filologia: que el terme valencià és una manera de denominar el català. És un segon lliurament del que el Tribunal Constitucional també va aprovar no fa massa: que dir "català" a la llengua dels valencians no és contradictori amb l'Estatut valencià.

Les ambigüitats legals, el fet que l'Estatut d'autonomia del País Valencià només parle de valencià, en les quals s'emparen els secessionistes, desapareixen. La lectura d'aquests fets és encoratjadora per a aquells qui sempre hem defensat la separació entre el que és filologia i el que és política, per als qui hem denunciat, i continuem denunciant, que sota les maniobres que defensen una pretesa "llengua valenciana" només hi ha menyspreu pel valencià i ganes d'accedir a càrrecs públics i zones d'influència ben remunerades.

Però una lectura de mera celebració seria innocent. En primer lloc perquè la unitat del català s'ha hagut de reconèixer a Madrid, mentre que a les Corts Valencianes no fa massa, els dos grups polítics en el govern (Unió Valenciana i el Partit Popular) aprovaven un ridícula moció que deia que l'"idioma valencià" no tenia res a veure (sic) amb la resta de llengües de l'estat. Aquesta circumstància demostra que ni Unió Valenciana, que semblava evolucionar cap a un regionalisme coherent, ni el Partit Popular, que a Catalunya i Balears reconeix obertament els criteris filològics, volen superar la "batalla de València" i continuen situant-se contra les universitats i, ara, contra el Tribunal Constitucional. Tampoc no podem obli-

dar que han passat molts anys des del moment en què es va aprovar aquell estatut d'autonomia, la font de tots els equívocs, al mateix Congrés de Madrid, sense que el poble valencià poguera fer res per evitar-lo o confirmar-lo. Els partits progressistes involucrats en aquell estatut, que no quedaren satisfets pel resultat i apel·laren al fet del necessari "consens", no han fet, fins ara, res per reformar-lo. I cal recordar que tingueren molts anys de majoria, al govern valencià i al de Madrid. I han esperat fins ara.

En qualsevol cas, la votació, que es guanyarà si no hi ha cap reacció estranya, evidenciarà quin lloc ocupa cadascú. El Partit Popular té l'oportunitat, una vegada més, de desmarcar-se de la política minoritària i bel·ligerant d'UV. Els auguris,

després de la sessió en el parlament valencià esmentada adés, no són bons. L'alcaldeessa de València, la popular Rita Barberà, ja ha manipulat la Junta Central Fallera per tal que les falles de la ciutat s'oposen al Tribunal Constitucional. Un pas més perquè els valencians continuen veient les falles com una expressió menor, allunyada de la cultura i per tal que l'adjectiu "faller", continue sent utilitzat moltes vegades en sentit pejoratiu.

El que la votació no podrà solucionar, però, és la po-

quíssima presència que el valencià té en l'administració pública, incloent-hi els mitjans de comunicació públics valencians, que no han apostat mai per una valencianització real de la societat i que en els darrers mesos s'han llançat a una cursa sense límit a la recerca del mal gust. Tampoc el fet que els col·legis en valencià encara no arriben ni al 50% dels alumnes en les zones valencianoparlants i que els alts càrrecs del govern valencià ni utilitzen la llengua dels valencians ni, en la majoria de les ocasions, la coneixen. Benvinguda, doncs, la normalitat legal, per tard i lluny que haja arribat. Potser és un símptoma que les anomalies lingüístiques de la societat valenciana, que en queden moltes, poden desaparèixer. Llàstima que no tots els partits polítics ho vulguen. ■

***"Les ambigüitats legals,
el fet que l'Estatut
d'autonomia del País
Valencià només parle de
valencià, en les quals
s'emparen els
secessionistes,
desapareixen. Però una
lectura de mera
celebració és innocent."***